

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Hany Ptáčkové a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

navrhovatele:

XX
bytem XX

proti

odpůrci:

Obec Janov nad Nisou
sídlem Janov nad Nisou 520

o návrhu na zrušení a změnu části opatření obecné povahy - Územního plánu Janov nad Nisou schváleného zastupitelstvem obce Janov nad Nisou dne 19. 9. 2018 usnesením č. 79/2018

takto:

- I. Návrh na zrušení a změnu opatření obecné povahy - Územního plánu Janov nad Nisou schváleného zastupitelstvem obce Janov nad Nisou dne 19. 9. 2018 usnesením č. 79/2018, v části vymezující na pozemku p. č. St. x v k. ú. x nezastavitelnou stabilizovanou plochu smíšenou - NS, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podaným návrhem se navrhovatel domáhá zrušení a změny části opatření obecné povahy - Územního plánu Janov nad Nisou schváleného zastupitelstvem obce Janov nad Nisou dne 19. 9. 2018 usnesením č. 79/2018 (dále jen „územní plán“), a to v rozsahu, v němž byla na pozemku p. č. XXX v k. ú. x vymezena nezastavitelná stabilizovaná plocha smíšená – NS. Navrhovatel požaduje, aby byl územní plán jednak v rozsahu zmíněného pozemku z důvodu jeho chybného zařazení do nezastavitelné plochy zrušen, dále pak žádá, aby soud sám rozhodl o zařazení pozemku p. č. XXX do zastavitelné plochy BR – plochy obytné – bydlení v rodinných domech – rozptýlené. Současně má soud dle navrhovatele rozhodnout, že majitel parcely p. č. XXX je oprávněn zde řešit a provést opravu nebo přestavbu původního rodinného domu č. p. XXX nebo jinou výstavbu, a to v dohodě s příslušným stavebním úřadem dle stavebního povolení, které stavební úřad vydá.
2. Navrhovatel uvedl, že je vlastníkem pozemku p. č. XXX a okolních pozemků p. č. XXX a p. č. XXX v k. ú. x. Pozemek p. č. XXX je v katastru nemovitostí veden jako zastavěná plocha a nádvoří, stávala na něm bývalá usedlost č. p. XXX. Tento dům vlivem času chátral, až zde zůstalo pouze zbořeníště – jedno podlaží zarostlé náletovými dřevinami. Obec Janov nad Nisou nicméně nemá žádný doklad o zboření domu, např. demoliční výměr. Stát po celá léta od bývalé majitelky a posléze navrhovatele vybírá daň z nemovitostí – pozemků navrhovatele i domu č. p. XXX, která se dostává do rozpočtu odpůrce. Přesto byl odpůrcem přijat nesprávný územní plán. Zastupitelům jakoby vadil navrhovaný obnovený dům na pozemku p. č. St. XXX pohledově, přestože na parcele p. č. XXX vedle přes cestu je ohyzdné ukotvení lyžařského vleku. Napadená část územního plánu tedy zkracuje navrhovatele na jeho vlastnickém právu, navrhovatelem prosazované řešení se přitom nikoho negativně dotknout nemůže.
3. Dle navrhovatele má být územní plán kompromisem mezi zájmy veřejnými a soukromými. Odpůrce však soukromé vlastnictví a jiná práva občanů potlačuje. Odůvodnění územního plánu postrádá náležitosti dle § 53 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), či přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech a územně plánovací dokumentaci. Není také zřejmé, proč bylo vybráno právě přijaté řešení využití území. Písemnou námitku navrhovatele ze dne 19. 9. 2018 zastupitelstvo neprojednálo.
4. V dalším svém vyjádření navrhovatel dodal, že odpůrce není oprávněn měnit územní plán bez dohody s navrhovatelem. Orgány odpůrce mají pracovat pro občany, nikoli znehodnocovat jejich majetek. Obnova domu na pozemku p. č. St. x by krajinu nehyzdila, neboť stavba v místě byla a je.
5. Odpůrce s návrhem nesouhlasil a v písemném vyjádření konstatoval, že v návrhu nebyly uplatněny námitky odpovídající přezkumu v prvních dvou krocích správními soudy formulovaného algoritmu přezkumu opatření obecné povahy. Dále odpůrce uvedl, že

navrhovatel podal v procesu pořizování územního plánu námitku ze dne 2. 11. 2015, tedy ve fázi prvního veřejného projednání návrhu územního plánu. Tato námitka byla vyhodnocena na dohodovacím jednání s relevantními správními orgány, rozhodnutí o ní včetně odůvodnění je součástí odůvodnění územního plánu. V rámci opakovaného veřejného projednání navrhovatel námitky ani připomínky neuplatnil. Z odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatele je zřejmé, proč nebyly pozemky navrhovatele určeny pro výstavbu. Navrhovatel mohl námitky uplatňovat nejpozději ve fázi opakovaného veřejného projednání. Jeho podání uplatněné dne 19. 9. 2018 nemělo z pohledu zákonem stanoveného procesu pořizování územního plánu žádný význam.

6. Dle odpůrce nelze směřovat režim pozemku zaznamenaný v katastru nemovitostí s režimem, který je stanoven územním plánem. Pozemek je dle katastru stavební parcelou, neboť je evidován jako zastavěná plocha a nádvoří. S ohledem na to jej odpůrce v územním plánu vymezil jako zastavěný, což však nemá přímý vliv na to, do jaké plochy s rozdílným způsobem využití by měl být pozemek zařazen. Územní plán obsahuje vymezení ploch s rozdílným způsobem využití v souladu s přílohou č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech a územně plánovací dokumentaci, nejsou přitom nastavena pravidla, kde mají být které plochy vymezeny a jaké podmínky pro ně mají být stanoveny. Jejich vymezení je výsledkem nastavené urbanistické koncepce a jejího projednání s dotčenými orgány, vlastníky a veřejností. Vymezení ploch na pozemcích navrhovatele nepředstavuje rozpor územního plánu s jeho zákonem stanoveným obsahem.
7. Odpůrce dále uvedl, že pozemek p. č. **XX** již v předchozím územním plánu Janova nad Nisou zařazen do ploch, které neumožňovaly výstavbu. Dle vyjádření Správy CHKO Jizerské hory byla stavba na tomto pozemku zbořena již v r. 1953 a na pozemek začalo být legitimně nahlíženo jako na součást volné krajiny. Nový územní plán tento stav pouze potvrdil. Pozemky navrhovatele se nacházejí mimo stávající zástavbu na exponovaném svahu, v takovýchto polohách nebyly novým územním plánem vymezovány prakticky žádné nové zastavitelné plochy, proto nejde o svévoli, ale o konzistentní postup odpůrce. Sousední pozemek p. č. **XX** je plochou občanského vybavení, neboť jsou na něm provozovány sjezdové lyžařské tratě, proto je na něm zamezeno umístění takřka veškerých staveb. Ve srovnání s požadavkem navrhovatele jde o zcela jinou situaci. Vlastnictví pozemku navrhovateli automaticky nezaručuje právo jej stavebně využít. Ani v r. 2007, kdy navrhovatel své pozemky nabyt, nebyly tyto pozemky určeny pro výstavbu. Odpůrce rovněž odmítl navržený petit, podle něž by měl soud sám zařadit pozemek navrhovatele do konkrétní plochy. To by bylo v rozporu s dělbou moci, neboť vydání územního plánu spadá do samostatné působnosti obcí.
8. Navrhovatel v podané replice reagoval tak, že dům na pozemku p. č. St. x právně existuje, neboť byl ponechán bez údržby a spadl někdy po r. 1980, jeho opravě však nic nebrání. Odpůrce nemá žádné rozhodnutí o překategorizaci parcely na nezastavitelnou ani souhlas s takovým postupem od předchozí majitelky pozemku, která jej vlastnila do r. 2007. Obec nesmí bez souhlasu vlastníka měnit účelové určení soukromých pozemků a souhlas vlastníků pozemků nelze nahradit veřejným projednáním územního plánu. Navrhovatel se domnívá, že po dohodě se stavebním úřadem může předmětný dům opravit, což by mu obec měla umožnit. Rozhodnutí o jeho námitce z 2. 11. 2015 mu odpůrce nikdy nezaslal. Na první ani opakované veřejné

projednání nebyl navrhovatel pozván, nemohl se zde tedy ani vyjadřovat. Odpůrce by měl odsouhlasit opravu domu na předmětné parcele. Navrhovatel zde nezamýšlí stavět další domy.

9. Podáním návrhu bylo zahájeno řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
10. Nejprve se soud zabýval aktivní legitimací navrhovatele, vycházel přitom z následujících východisek. Ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. přiznává právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. K výkladu citovaného ustanovení se již vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 – 62, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. ve Sb. NSS č. 1910/2009; či rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
11. Navrhovatel opřel svou aktivní legitimaci o vlastnictví pozemků p. č. [REDACTED], p. č. [REDACTED] a p. č. [REDACTED] v k. ú. x, k čemuž předložil výpis z katastru nemovitostí. Vlastnictví navrhovatele k těmto pozemkům nicméně ani nebylo mezi účastníky řízení sporné a plyne i z odůvodnění územního plánu, kde byla vypořádána námitka navrhovatele, jakožto dotčeného vlastníka. Navrhovatel je tedy k podání návrhu na zrušení vymezené části územního plánu s ohledem na svá tvrzení o možném dotčení vlastnických práv k pozemku regulovanému územním plánem aktivně procesně legitimován.
12. Přezkum opatření obecné povahy vychází z § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Soud tak může k návrhu podle § 101d odst. 2 s. ř. s. shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem.
13. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 s. ř. s.
14. V daném případě soud neshledal, že by napadené opatření obecné povahy bylo nicotným správním aktem. Územní plán byl vydán jako opatření obecné povahy zastupitelstvem města Janov nad Nisou, přičemž nic nesvědčí o tom, že by při jeho vydání překročilo zastupitelstvo meze zákonem vymezené působnosti. Ani navrhovatel v tomto směru ničeho nenamítá. Soud proto přistoupil k posouzení napadené části územního plánu z hlediska uplatněných návrhových bodů.

15. Soud nejprve předesílá, že správní soudy zastávají přístup k přezkumu územně plánovací dokumentace vyznačující se na straně jedné striktní zdrženlivostí, pokud jde o přímé zasahování moci soudní do výkonu ústavního práva na územní samosprávu, na straně druhé však také reflektující povinnost chránit ústavní práva jednotlivců, která mohou být výkonem samostatné působnosti územních samosprávných celků dotčena. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 - 42:
16. *„Výsledek, nový územní plán, vyjadřuje rovnováhu, kompromis mezi zájmy obce, stanovisky dotčených orgánů, vlastníků pozemků a staveb i sousedních obcí. Cílem je dosáhnout obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů při harmonickém využití území. Takový kompromis může nabýt celé řady podob a konkrétní volba využití určitého území reflektuje i aktuální politickou vůli v orgánech obce. Ke stávajícímu způsobu využití dotčených pozemků musí orgány samospráv z povahy věci přiblížit v souladu se zásadou legitimního očekávání, vzhledem k územnímu a společenskému vývoji však nelze očekávat absolutní neměnnost poměrů.*
17. *Nejvyšší správní soud zároveň s odkazem na svou ustálenou judikaturu podotýká, že k otázce přiměřenosti v pátém kroku algoritmu je třeba k soudnímu přezkumu přistupovat s nejvyšší opatrností a zdrženlivostí a posuzovat ji v kontextu práva obce na samosprávu, což inherentně obsahuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ v zákonem vymezených mantinelech. Územní plánování však na druhé straně představuje natolik závažný zásah do vlastnických a jiných majetkových práv, že se Nejvyšší správní soud nemůže zříct svého úkolu a je povinen bdít nad zjevnými excesy a extrémními zásahy do ústavních práv jednotlivce. Naplňuje tak svou přirozenou roli ochránce práv v celém komplikovaném procesu a dbá na to, aby případný zásah byl v souladu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahu.“*
18. Z grafické části napadeného územního plánu plyne, že pozemek navrhovatele p. č. St. x je vymezen jako stabilizovaná nezastavitelná plocha NS, která byla k datu 30. 7. 2015 zastavěna. V rozhodnutí o námitce navrhovatele, které je součástí odůvodnění územního plánu, je konstatováno, že v předchozím územním plánu byl tento pozemek zařazen do kategorie nezastavitelných pozemků - Louky a pastviny a byl veden jako nezastavěný, nicméně je zřejmé, že na pozemku se kdysi nacházela stavba, v katastru nemovitostí je veden způsob využití pozemku jako zbořeniště. Novým územním plánem je proto pozemek označen jako zastavěné území, jeho případné zařazení do zastavitelných ploch bylo projednáno na dohodovacích jednáních, nicméně s takovým zařazením nesouhlasila Agentura ochrany přírody a krajiny zejména z důvodu ochrany krajinného rázu v CHKO Jizerské hory, nepodporoval je ani odpůrce s tím, že územní plán navrhuje dostatečné zastavitelné plochy pro rozvoj obce. Námitce navrhovatele ze dne 5. 11. 2015 tedy bylo vyhověno částečně tak, že pozemek byl územním plánem označen za zastavěné území, funkčně však byl ponechán v nezastavitelné ploše.
19. Podstatou návrhu je nespokojenost navrhovatele se zařazením pozemku p. č. St. x do nezastavitelných ploch. Navrhovatel nicméně netvrdí, že by v tomto směru došlo oproti předchozímu územnímu plánu k jakékoli změně a i v rozhodnutí o jeho námitce vyjádřený

závěr odpůrce, že předmětný pozemek byl dle předchozího územního plánu nezastavitelný, nijak nesporné. Pravdivost tvrzení odpůrce o předchozím zařazení pozemku navrhovatele do nezastavitelné plochy Louky a pastviny plyne i z výřezu grafické části předchozího územního plánu, který je součástí správního spisu v rámci sumarizace námitek a připomínek k veřejnému projednání.

20. Soud připomíná, že dle správní judikatury neexistuje subjektivní právo vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla jeho nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2014, č. j. 59 A 2/2014-102). V otázce posouzení přiměřenosti přijatého řešení je s ohledem na výše citovanou judikaturu ze strany soudu na místě zdrženlivost, přičemž zařazení pozemku navrhovatele do nezastavitelných ploch v situaci, kdy i předchozím územním plánem byl tento pozemek vymezen jako nezastavitelný, nepředstavuje exces, který by odůvodňoval zrušení napadené části územního plánu. Odpůrce je oprávněn po provedení zákonem předpokládaného procesu vydat územní plán, který nebude vyhovovat všem představám dotčených vlastníků. Dosažení shody všech zainteresovaných subjektů, jejichž zájmy mohou být mnohdy protichůdné, je ostatně v procesu tvorby a vydávání územního plánu prakticky nemožné.
21. Ze skutečnosti, že navrhovatel platí daň ze svých nemovitostí, případně i včetně zbořeníště na pozemku p. č. St. x, nevyplyvá povinnost odpůrce zařadit pozemek navrhovatele do zastavitelných ploch. Taková povinnost není založena ani tím, že pozemek je v katastru nemovitostí veden jako zastavěná plocha a nádvoří se zbořeníštěm. Soud dává za pravdu odpůrci i v tom, že na blízkém pozemku s lyžařským vlekem je řešena zcela jiná situace, když pozemek slouží provozování sjezdových tratí, a to stabilně, neboť i zde vymezená plocha občanského vybavení není územním plánem vymezena nově, nýbrž jde o plochu stabilizovanou. Umístění lyžařského vleku, byť se v horských oblastech nejedná o nic výjimečného, může navrhovatel subjektivně pociťovat jako pohledově neatraktivní, není však důvodem, pro nějž by byl odpůrce povinen vymezit pozemek navrhovatele jako zastavitelný, zvláště ne tehdy, nesouhlasil-li s takovým vymezením pozemku navrhovatele dotčený orgán.
22. Z odůvodnění územního plánu, konkrétně především z rozhodnutí o námitce navrhovatele, je zřejmé, proč bylo přijato výsledné řešení a nebylo vyhověno požadavku navrhovatele. I z tvrzení navrhovatele plyne, že na předmětném pozemku se aktuálně nachází pouze zbořeníště, nikoli plnohodnotná stavba. Není podstatné, že odpůrce nedisponuje demoličním výměrem, neboť zbořeníště mohlo vzniknout i samovolně, územní plán vychází z reálné existence zbořeníště a řeší koncepční uspořádání krajiny do budoucna. Odpůrce po konzultaci s dotčenými orgány dospěl k závěru, že v řešeném místě není dán veřejný zájem na budování zástavby nad rámec existujícího zbořeníště, neboť jde o pozemek ve volné krajině bez návaznosti na další budovy v exponovaném místě na kopci, kde by zástavba působila rušivě, přičemž v obci byly vymezeny jiné zastavitelné plochy. K řešení pozemku jako nezastavitelného se navíc přiklonil nejen sám odpůrce, ale i Agentura ochrany přírody a krajiny jako dotčený orgán.

23. Stanoviska dotčených orgánů jsou přitom závazným podkladem pro územní plán. Zastupitelstvo obce není oprávněno stanoviska dotčených orgánů po věcné stránce přezkoumávat či měnit, a to ani k případně vznesené námitce. Pokud je totiž stanovisko závazným podkladem pro územní plán, nemůže se od něho zastupitelstvo při tvorbě územního plánu odchýlit a územní plán vydat v rozporu s tímto stanoviskem. Jsou-li důvodem nevyhovění námitkám stanoviska dotčených orgánů, musí být ale z rozhodnutí o námitkách zřejmé, na základě stanovisek jakých dotčených orgánů bylo rozhodnuto, co bylo jejich obsahem, z jakých důvodů je vznesená námitka v rozporu se stanovisky dotčených orgánů a zda vůbec a jak se tyto orgány k uvedené námitce postavily poté, co byla vznesena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ao 2/2008 - 62). Těmto požadavkům rozhodnutí o námitce v řešené věci dostalo.
24. Námitka rozpornosti odůvodnění územního plánu s § 53 odst. 5 stavebního zákona či s přílohou č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech a územně plánovací dokumentaci, je obecná, když navrhovatel neuvádí, jakou povinnou náležitost v odůvodnění územního plánu postrádá. Soud tedy může v reakci na tuto námitku pouze obecně konstatovat, že odůvodnění územního plánu požadavkům zmíněných ustanovení dostalo.
25. Pokud navrhovatel namítal, že zastupitelstvo odpůrce neprojednalo jeho námitku ze dne 19. 9. 2018, je třeba uvést, že dne 19. 9. 2018 došlo ke schválení územního plánu zastupitelstvem, a uvedená námitka je tedy zjevně nedůvodná.
26. Podle § 52 odst. 3 stavebního zákona, nejpozději do 7 dnů ode dne veřejného projednání může každý uplatnit své připomínky a dotčené osoby podle odstavce 2 námitky, ve kterých musí uvést odůvodnění, údaje podle katastru nemovitostí dokladující dotčená práva a vymezit území dotčené námitkou. Dotčené orgány a krajský úřad jako nadřízený orgán uplatní ve stejné lhůtě stanoviska k částem řešení, které byly od společného jednání (§ 50) změněny. K později uplatněným stanoviskům, připomínkám a námitkám se nepřihlíží.
27. V daném případě se konala dvě veřejná projednání návrhu územního plánu, a to ve dnech 11. 11. 2015 a 14. 8. 2017. S ohledem na ustanovení § 52 odst. 3 stavebního zákona byl navrhovatel oprávněn vznášet námitky nejpozději do sedmi dnů od konání opakovaného veřejného projednání v srpnu 2017. K jeho námitkám ze dne 19. 9. 2018 tedy nemohlo být přihlíženo, neboť byly uplatněny opožděně.
28. Pokud navrhovatel v podané replice uváděl, že nebyl řádně předvolán k oběma veřejným projednáním návrhu územního plánu a že rozhodnutí o jeho námitkách mu nebylo doručeno, uplatnil tyto námitky v rozporu s § 101b odst. 2 s. ř. s., tedy opožděně. Pro vysvětlení postupu odpůrce soud nicméně konstatuje, že oznámení o konání veřejného projednání návrhu územního plánu se v souladu s § 52 odst. 1 stavebního zákona doručuje veřejnou vyhláškou, stejně tak rozhodnutí o námitkách, které je podle § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, součástí odůvodnění opatření obecné povahy, je dle § 173 správního řádu oznamováno veřejnou vyhláškou, nikoli individuálním doručením navrhovateli.

29. Soud opakuje, že pokud jde o funkční zařazení pozemku navrhovatele do kategorie pozemků nezastavitelných, nejedná se o změnu oproti úpravě předchozího územního plánu Janova nad Nisou. Postup odpůrce vůči bývalé majitelce pozemku navrhovatele při pořizování předchozího územního plánu soud v tomto řízení nepřezkoumává. Ani otázka, zda _____ je _____ navrhovatel za stávajícího stavu oprávněn renovovat dům na pozemku p. č. St. x, není předmětem tohoto řízení a její posouzení je v kompetenci stavebního úřadu.
30. Vzhledem ke shora uvedenému neshledal soud důvod ke zrušení napadené části územního plánu Janova nad Nisou. Pokud navrhovatel současně žádal, aby soud sám rozhodl o změně územního plánu a zařadil pozemek navrhovatele do zastavitelné plochy s tím, že na něm navrhovatel bude moci realizovat stavbu, není soud k takovému postupu oprávněn. Jediným způsobem, kterým zákon v tomto typu řízení umožňuje vyhovět návrhu, je podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Správní soudnictví je totiž vystavěno na kasačním principu a je třeba dát za pravdu odpůrci, že tvorba obsahu územního plánu náleží jemu v rámci výkonu jeho samostatné působnosti, nepřísluší naopak soudu.
31. Soud tedy shledal podaný návrh nedůvodným, proto jej v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný odpůrce, jenž však nebyl v řízení zastoupen a jakékoli jemu vzniklé náklady řízení netvrdil ani nedoložil, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 9. prosince 2019

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
předsedkyně senátu